

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628432608/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

skødesløst henslængt, som hun havde krænget dem af sig. Hun var søvrig og træt, og Fættrens Komme vakte ingen Kvindelighed i hende.

Magdalene kom ud fra Stuen og spurgte Nevoen om Tidender. — Sid dog ikke saadan! henvendte hun sig til Datteren. Du kunde tage noget over dig!

— Åh, Gabriel er ikke saa fremmed, sagde Barbara tvært.

Nej, Gabriel var ikke saa fremmed. Her kunde han sidde og se hendes hvide Arme og Hals ... som en Selvfølgelighed, en altfor stor Selvfølgelighed. Det var det forhandede ved det. Hun var saa enestaaende skær i Huden. Mon det var, fordi hun havde været i London?

Magdalene gik en Stund efter ind igen. Men Barbara gabede.

— Du Barbara, — vilde du have nogle Silkehaand og Tøj og saadan noget? spurgte Gabriel pludselig fortrolig.

Det gav et Sæt i Barbara, hendes Øjne blev pludselig spillevende, hendes Stemme fik en varm Klang. — Har du noget?

— Jeg kunde maaske skaffe dig noget.

— Hvor? Hvor? Hele hendes Krop var pludselig i Bevægelse, hendes Ansigt lyste i straalende, næsten komisk Forventning.

— Du maa ikke male et Ord om det, sagde Gabriel.

— Selvfølgelig ikke, raabte hun utaalmodig, hun skuttede sig i spillende Hæmmelighedsfuldhed. Den lille Latter hev i hendes Strube.

— Jeg har en hol Bunke ude hos mig selv, hviskede Gabriel.

— Er det sandt? Ude i Lejeboden? Skal vi gaa dernd straks?

Det var kun et Øjeblik, Sag, en Kiste aabnet, en Skuffe trukket ud, saa var Barbara igen i Skørter og Sko med Tørklæde om Halsen og inderligt medsammensvoren. Gabriel var lidt fortumlet, hans store Mund slappedes.

I det samme kom Suzanne Harne, Landfogedens Datter.

— Hvor er det morsomt, pludrede Barbara: nu skal du bare høre, jeg skal ud i Lejeboden med Gabriel og se paa noget Silke og Klæde, han har, — er det ikke spændende? Det var godt, du kom!

Det syntes Gabriel nu ikke. Et stort Haah sank. Satan i Helvede!

— Ud i Lejeboden? sagde Suzanne. Hun gøs vist lidt. Hun var mørk og fin. Hun rynkede Panden.

— Er det ikke rasende spændende? gentog Barbara.

— Jeg ved ikke. Nu i Aften? Vækker det ikke Opmærksomhed? Og Far er jo Landfoged.